

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.: Η απόφαση του Δικαστηρίου δεν είναι ομόφωνη. Την απόφαση της πλειοψηφίας θα απαγγείλει ο Δικαστής Χριστοδούλου με την οποία συμφωνεί ο Δικαστής Παμπαλλής και ο Δικαστής Γιασεμή θα εκφωνήσει τη διϊστάμενη απόφαση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Δ.: Στο πλαίσιο διαδικασίας επίλυσης περιουσιακών διαφορών δυνάμει του περί Ρυθμίσεως Περιουσιακών Σχέσεων των Συζύγων Νόμου του 1991 (Ν.232/91 όπως τροποποιήθηκε, στο εξής ο Νόμος), το Οικογενειακό Δικαστήριο Λευκωσίας εξέδωσε βάσει του άρθρου 14Α(1), στις 5.2.16 και 10.5.16, διατάγματα με τα οποία εκάτερος των διαδίκων διατάχθηκε να καταχωρίσει ένορκη δήλωση στην οποία να περιγράφει πλήρως, με σαφήνεια και με συγκεκριμένο τρόπο την περιουσία στην οποία είχε άμεσο ή έμμεσο συμφέρον στις 28.3.86, τον Ιανουάριο του 2014 και το Δεκέμβριο του 2014.

Η αιτήτρια στην πιο πάνω διαδικασία – την εναρκτήρια αίτηση υπ' αρ. 85/15 – συμμορφώθηκε πλήρως με το διάταγμα 10.5.16 που την αφορούσε, αποκαλύπτοντας τα περιουσιακά της στοιχεία τόσο στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό. Ο καθ' ου η αίτηση όμως περιορίστηκε

σε αποκάλυψη μόνο των περιουσιακών του στοιχείων στην Κύπρο προβάλλοντας στη σχετική ένορκη δήλωση του ότι «3. Όπως με συμβουλεύουν οι δικηγόροι μου δεν αποτελεί αντικείμενο διαφοράς περιουσία που βρίσκεται στο εξωτερικό καθότι το παρόν Δικαστήριο και εν γένει τα Δικαστήρια της Δημοκρατίας δεν έχουν δικαιοδοσία επί ακίνητης περιουσίας που βρίσκεται στο εξωτερικό όσο αφορά δε σε κινητή περιουσία, όπως επίσης με συμβουλεύουν οι δικηγόροι μου, το Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία και δεν αναλαμβάνει δικαιοδοσία εκτός και αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των προνοιών του Νόμου 232/91 που αφορούν στην αποκάλυψη περιουσίας».

Η αντίδραση της αιτήτριας στην μη αποκάλυψη από τον καθ' ου η αίτηση περιουσιακών του στοιχείων στο εξωτερικό εκδηλώθηκε με αίτηση ημερ. 21.9.16, με την οποία ζήτησε την τιμωρία του για παρακοή του προαναφερθέντος διατάγματος ημερ. 5.2.16. Η αίτησή της όμως απορρίφθηκε στις 3.3.17 στη βάση, όπως κρίθηκε, παράκαμψης των προνοιών του άρθρου 14Α(3) του Νόμου που ορίζει ότι «3. Το Δικαστήριο δύναται ύστερα από αίτηση του αιτητή να ορίσει ημερομηνία για εξέταση του καθ' ου η αίτηση σχετικά με την ορθότητα των ευόρκων δηλώσεων **ή των συμπληρωματικών ευόρκων δηλώσεων** ή άλλων στοιχείων αναφορικά με την περιουσιακή του

κατάσταση. Στην περίπτωση αυτή ο καθ' ου η αίτηση κλητεύεται ως μάρτυρας». Ωστόσο το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν θεώρησε ότι το έργο του αποπερατώθηκε με την απόρριψη της αίτησης παρακοής. Με αναφορά στο σκοπό του εδαφίου (3) του άρθρου 14Α σε συνδυασμό με το εδάφιο (1) αποφάνθηκε ότι, προς άρση της ανεπάρκειας, είχε σύμφυτη εξουσία να διατάξει τον καθ' ου η αίτηση να καταχωρίσει τέτοια δήλωση και στη βάση αυτή εξέδωσε διάταγμα με το οποίο τον διέτασε όπως εντός 15 ημερών καταχωρίσει συμπληρωματική ένορκη δήλωση, με την οποία να αποκαλύψει την κινητή και ακίνητη περιουσία στην οποία είχε άμεσο ή έμμεσο συμφέρον είτε αυτή βρίσκεται εντός ή εκτός της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και αυτό στη βάση του ακόλουθου σκεπτικού:

«Σκοπός του εδαφίου (3) του άρθρου 14Α σε συνδυασμό με το εδάφιο (1) αυτού είναι να διαπιστωθεί από το Δικαστήριο, κατά πόσο ο υπόχρεος προς συμμόρφωση διάδικος συμμορφώθηκε επαρκώς με το διάταγμα του Δικαστηρίου για την εφαρμογή του άρθρου 14 κατά την εκδίκαση της ουσίας της υπόθεσης.

Προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 14Α του Νόμου ότι το Δικαστήριο έχει σύμφυτη εξουσία, αν διαπιστώσει κάποια ανεπάρκεια, να διατάξει την καταχώριση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης για άρση της, χωρίς βέβαια να απαλλάσσεται ο διάδικος από οποιαδήποτε ποινική ευθύνη ή οιοδήποτε ποινική ευθύνη έχει με βάση το άρθρο 14Β του Νόμου για παροχή ψευδών, ανακριβών ή μη πλήρων πληροφοριών ή για άρνηση, παράλειψη ή καθυστέρηση συμμόρφωσης με το διάταγμα του Δικαστηρίου κατόπιν καταχώρισης αίτησης με βάση το άρθρο αυτό. Τέτοια αίτηση με βάση το άρθρο 14Β του Νόμου με αίτημα την καταδίκη του καθ' ου η αίτηση θα ήταν πρόωρη.

Αυτά επισημάνθηκαν από το Δικαστήριο πριν ακουστούν οι δικηγόροι για περίσωση χρόνου και συντομότερη εκδίκαση της ουσίας της διαφοράς των διαδικών.

Συνεπώς η εξεταζόμενη αίτηση απορρίπτεται για τους λόγους που εξήγησα.

Επισημαίνω, για σκοπούς περίσωσης χρόνου και ταχύτερης απονομής της δικαιοσύνης όσο αφορά την εκδίκαση της ευαρκτήριας αίτησης, ότι αντικείμενο του διαμοιρασμού δεν είναι το ίδιο το περιουσιακό στοιχείο που αποκτήθηκε από το σύζυγο μετά το γάμο, αλλά η αύξηση της περιουσίας του. Για τον υπολογισμό της αύξησης της περιουσίας του καθ' ου η αίτηση είναι αναγκαία η αποτίμηση της αρχικής και της τελικής περιουσίας του. Ακολουθεί σύγκριση τους και αφαίρεση των χρεών και των άλλων οικονομικών υποχρεώσεων του. Τότε θα ανευρεθεί η αύξηση της περιουσίας του καθ' ου η αίτηση, την οποία η αιτήτρια έχει το βάρος να αποδείξει.

Διατάχθηκε ο καθ' ου η αίτηση να καταχωρίσει ένορκη δήλωση «στην οποία να περιγράφει πλήρως, με σαφήνεια και κατά συγκεκριμένο τρόπο την περιουσία στην οποία είχε οποιοδήποτε άμεσο ή έμμεσο Συμφέρον κατά τις 28.3.86, τον Ιανουάριο του 2014 και το Δεκέμβριο του 2014».

Ανέφερα ανωτέρω ότι επίδικο θέμα της περιουσιακής διαφοράς των διαδικών είναι η αύξηση της περιουσίας του καθ' ου η αίτηση. Επίδικο θέμα είναι και η αύξηση της περιουσίας της αιτήτριας - καθ' ης η αίτηση στην ανταπαίτηση με την ανταπαίτηση του καθ' ου η αίτηση. Συνεπώς ο καθ' ου η αίτηση, με το διάταγμα που εκδόθηκε με βάση το άρθρο 14Α του Νόμου, έχει υποχρέωση για αποκάλυψη της ακίνητης και κινητής περιουσίας στην οποία είχε άμεσο ή έμμεσο συμφέρον κατά τις ημερομηνίες που αναφέρθηκαν στο διάταγμα είτε αυτή βρίσκεται εντός ή εκτός της Κυπριακής Δημοκρατίας.»

Με την έκδοση του διατάγματος για καταχώριση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης ο καθ' ου η αίτηση καταχώρισε, στις 16.3.17, έφεση, καταλογίζοντας στο πρωτόδικο Δικαστήριο ότι «... λαυθασμένα ή/και αυθαίρετα ή/και αντικανονικά ή/και καθ' υπέρβαση εξουσίας ή/και

εκτός του νομίμου πλαισίου της ενώπιον του διαδικασίας...» τον διέταξε να προβεί σε τέτοια δήλωση. Επιπροσθέτως, αφού απέτυχε πρωτοδίκως να εξασφαλίσει αναστολή συμμόρφωσης του στο υπό αναφορά διάταγμα, καταχώρισε ενώπιον μας την υπό κρίση αίτηση με την οποία ζητά δυνάμει της Δ.35 θ.18 των περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμών αναστολή εκτέλεσης του προσβαλλόμενου διατάγματος. Διατείνεται προς τούτο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε εξουσία να τον διατάξει να προβεί σε καταχώριση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης και σε περίπτωση που δεν ανασταλεί η προσβαλλόμενη διαταγή τότε το αποτέλεσμα της έφεσης θα καταστεί άνευ αντικειμένου και ο ίδιος θα θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε παρακοή και υπόκειται σε τιμωρία. Αντίθετα, όπως δηλώνεται στη συνοδευτική ένορκη δήλωση, αν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα δεν πρόκειται η αιτήτρια – εδώ καθ' ης η αίτηση – να υποστεί οποιαδήποτε ζημιά και ούτε θα ανασταλεί η διαδικασία ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Η αίτηση του καθ' ου η αίτηση – εδώ αιτητή – προσέκρουσε σε ένσταση της (εδώ) καθ' ης η αίτηση, η οποία διατείνεται ότι ο αιτητής δεν επικαλείται γεγονότα που στοιχειοθετούν την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος αφού με την ένορκη δήλωσή του (α) δεν αποκαλύπτει ότι συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις για έκδοση του, (β)

δεν επικαλείται στοιχεία στη βάση των οποίων θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά σε περίπτωση μη ικανοποίησης του αιτήματος του και (γ) δεν εκδηλώνει πρόθεση να παράσχει ικανοποιητικές εγγυήσεις σε περίπτωση έγκρισης της αίτησης του. Επιπροσθέτως προβάλλει πως η αιτούμενη θεραπεία στρέφεται εναντίον της συνέχισης της μη συμπληρωθείσας πρωτόδικης διαδικασίας.

Οι ευπαιδευτοί συνήγοροι των διαδίκων προώθησαν τις εκατέρωθεν θέσεις τους με γραπτές αγορεύσεις, αλλά και δια ζώσης κατά την επ' ακροατηρίω συζήτηση της υπόθεσης. Με κύρια θέση των ευπαιδευτών συνηγόρων του αιτητή ότι υπό τα περιστατικά της υπό κρίση περίπτωσης τυχάνουν εφαρμογής τα όσα λέχθηκαν στην υπόθεση **Penderhil Holdings Ltd κ.α. ν. Κλουκίνα κ.α. (2011) 1 Α.Α.Δ. 1921** αφού ο σκοπός και ο στόχος του αιτητή είναι η αναστολή συμμόρφωσης σε διαταγή αποκάλυψης περιουσίας μέχρι την αναθεώρηση της απόφασης που είχε εκδώσει τέτοια διαταγή. Θέση με την οποία διαφωνεί ο ευπαιδευτος συνήγορος της καθ' ης η αίτηση, ο οποίος αντέτεινε πως η **Penderhil** δεν τυχάνει εφαρμογής στην παρούσα περίπτωση εφόσον αφορούσε αναστολή εκτέλεσης διατάγματος τύπου Norwich Pharmacal και όχι αποκάλυψη περιουσίας που επιβάλλεται να γίνει βάσει του άρθρου 14Α του Νόμου.

Ικανοποίηση του αιτήματος αναστολής, εισηγήθηκε, ισοδυναμεί με αναστολή συνέχισης της πρωτόδικης διαδικασίας, πράγμα ανεπίτρεπτο σύμφωνα με την επί του θέματος νομολογία (**Παπακοκκίνου ν. Γενικές Ασφάλειες Κύπρου (1997) 1 Α.Α.Δ. 692**, την οποία εφάρμοσε και το πρωτόδικο Δικαστήριο). Τέλος, εισηγήθηκε ότι υπό τα περιστατικά της υπόθεσης τυγχάνουν εφαρμογής τα όσα λέχθηκαν στην **Θεοφάνους ν. Γεωργίου κ.α., Πολ. Εφ. 251/14 ημερ. 19.2.16** και κατέληξε στην επισήμανση ότι η καθ' ης η αίτηση αποκάλυψε πλήρως τα περιουσιακά της στοιχεία τόσο στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό, κάτι που οφείλει να πράξει και ο αιτητής για να τύχουν δικαστικώς ίσης μεταχείρισης. Παρέπεμψε επί του προκειμένου στις **Παπαϊωάννου ν. Παπαϊωάννου και Κολαρίδου ν. Κολαρίδου, Νομ. Εφ. 330 και 332 (αντίστοιχα) (2000) 1 Α.Α.Δ. 656**, όπου η πλειοψηφία της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου τόνισε πως *«Η υποχρέωση του άρθρου 14(A) βαρύνει και τους δύο διαδίκους εξίσου χωρίς διάκριση. Ο Νόμος καθιερώνει πλήρη δικαστική ισότητα. Δεν τίθεται ο ένας διάδικος σε μειονεκτική θέση απέναντι στον άλλο»*.

Εξετάσαμε τις εκατέρωθεν θέσεις των διαδίκων και να παρατηρήσουμε κατ' αρχάς ότι η εμβέλεια των διαταγμάτων ημερ. 5.2.16 και 10.5.16, όπως αυτή έχει διατυπωθεί, δεν περιοριζόταν μόνο

σε αποκάλυψη των περιουσιακών στοιχείων των διαδικών στην Κύπρο εφόσον, όπως φαίνεται, επίδικο θέμα της ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου διαδικασίας ήταν η αύξηση της περιουσίας τους. Τούτου δοθέντος, το ερώτημα που εγείρεται είναι κατά πόσο το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε στο να εκδώσει το διάταγμα ημερ. 3.3.17 για καταχώριση εκ μέρους του αιτητή συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης για «άρση της ανεπάρκειας» που παρουσίαζε η ένορκη δήλωση που ήδη είχε καταχωρίσει και στην οποία δεν αποκάλυπτε την περιουσία του στο εξωτερικό. Όπως δε γίνεται αντιληπτό πρόκειται για ερώτημα που θα απαντηθεί στο πλαίσιο της έφεσης και σ' ό,τι αφορά την παρούσα διαδικασία, αυτή εξαντλείται στο κατά πόσο υπό τα περιστατικά της υπόθεσης δικαιολογείται αναστολή του επίδικου διατάγματος δυνάμει της Δ.35 θ.18¹ των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών.

Οι πρόνοιες της Δ.35 θ.18 αποτέλεσαν αντικείμενο εξέτασης από τη νομολογία κατ' επανάληψη (βλ. **Penderhil, Παπακοκκίνου** και **Θεοφάνους** (ανωτέρω) τις οποίες επικαλέστηκαν οι ευπαίδευτοι

---

¹ 18. An appeal shall not operate as a stay of execution or of proceedings under the decision appealed from except so far as the Court appealed from or the Court of Appeal, or a Judge of either Court, may order, and no intermediate act or proceeding shall be invalidated, except so far as the Court appealed from may direct. Before any order staying execution is entered, the person obtaining the order shall furnish such security (if any) as may have been directed. If the security is to be given by means of a bond, the bond shall be made to the party in whose favour the decision under appeal was given.

συνήγοροι των διαδικών που παραπέμπουν και στην προγενέστερη επί του θέματος νομολογία, καθώς και σε μεταγενέστερες. Όπως τις **CYTA v. Peppis Company Ltd, Πολ. Εφ. 87Α/216 ημερ. 12.12.16, Oneworld Ltd v. OJSC Bank of Moscow, Πολ. Εφ. Ε32/15 ημερ. 2.2.16, Χατζηϊωάννου κ.α. v. Ellinas Finance Public Company Ltd, Πολ. Εφ. 255/14 ημερ. 22.12.16** και **Demetriades Group of Companies Ltd v. APM Italian Type Ice-Cream Ltd, Πολ. Εφ. 372/15 ημερ. 15.2.17**).

Όπως προκύπτει από τη θεώρηση των εν λόγω αυθεντιών, η αναστολή εκτέλεσης δικαστικής απόφασης ή διατάγματος - εκκρεμούσης έφεσης - ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου η οποία ασκείται δικαστικά και με βάση την εξισορρόπηση δύο βασικών παραγόντων. Ο πρώτος, της διασφάλισης της τελεσιδικίας, υπό την έννοια ότι ο επιτυχών διάδικος δεν πρέπει να αποστερείται – εκτός για πολύ καλό λόγο – των καρπών της επιτυχίας του και, ο δεύτερος, ότι το ένδικο μέσο της έφεσης δεν πρέπει να αποστερείται της αποτελεσματικότητας του και να καθίσταται κενό περιεχομένου. Όπως δε είναι νομολογημένο, στο πλαίσιο εξισορρόπησης των προαναφερθέντων παραγόντων λαμβάνονται υπόψη και άλλα κριτήρια, όπως (α) οι προοπτικές επιτυχίας της έφεσης οι οποίες όμως είναι οριακής σημασίας και χωρίς

καθοριστική επίπτωση (**Ιωσηφάκη v. Αριστοδήμου (1990) 1 Α.Α.Δ. 284, Ναυτικός Όμιλος Πάφου v. Αρχής Λιμένων Κύπρου (1991) 1 Α.Α.Δ. 1147**) και (β) ο κίνδυνος πρόκλησης αδικίας σε ένα από τους διαδίκους, ή και στους δύο, στην περίπτωση έκδοσης ή μη έκδοσης του διατάγματος αναστολής (**Hammond Suddard Solicitors v. Agrichem International Holdings Ltd (2001) EWCA civ 2065, par 22**).

Έχοντας υπόψη τις πιο πάνω αρχές και τα περιστατικά της υπόθεσης, να παρατηρήσουμε κατ' αρχάς ότι η **Penderhil** που επικαλέστηκαν οι ευπαιδευτοι συνήγοροι του αιτητή δεν αποστασιοποιήθηκε από τις πάγιες νομολογιακές αρχές επί του θέματος. Αντίθετα τις επανέλαβε, τονίζοντας το αυτονόητο. Ότι δηλαδή «... τα γεγονότα της κάθε υπόθεσης παίζουν ουσιαστικό ρόλο ως προς την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου» και ενέκρινε την αναστολή, η οποία αφορούσε εκδοθέν διάταγμα τύπου Norwich Pharmacal, στη βάση του ακόλουθου σκεπτικού:-

«Με την έγκριση απλώς θα προκληθεί κάποιου βαθμού καθυστέρηση στην εξασφάλιση των πληροφοριών και εγγράφων που οι αιτητές/εναγόμενοι διατάχθηκαν να δώσουν στον εφεσίβλητο για σκοπούς εντοπισμού όλων των αδικοπραγήσαντων για προώθηση της αγωγής του στην Κύπρο και την Ελλάδα. Αν από την άλλη οι αιτήσεις απορριφθούν και οι αιτητές υποχρεωθούν (γιατί διαφορετικά θα βρίσκονται σε παρακοή διατάγματος, να δώσουν τα στοιχεία που διατάχθηκαν, τότε τυχόν επιτυχία των εφέσεων τους θα είναι άνευ αντικειμένου.

Για την πιο πάνω κατάληξη μας λάβαμε υπόψη και τις αποφάσεις που επικαλέστηκε η πλευρά των αιτητών που αφορούν ειδικά περιπτώσεις διαταγμάτων τύπου Norwich Pharmacal, όπου δικαστήρια, είτε ενέκριναν αίτηση για αναστολή, είτε ταυτόχρονα με την παραχώρηση άδειας για καταχώρηση έφεσης εναντίον διατάγματος αποκάλυψης πληροφοριών, προχώρησαν αυτεπάγγελα και ανέστειλαν την εκτέλεση της απόφασης μέχρι την αποπεράτωση της έφεσης».

Η αναστολή στην **Penderhil**, λοιπόν, εγκρίθηκε στη βάση των ιδιαίτερων της περιστατικών, χωρίς τη διαμόρφωση νομικής αρχής ότι οποτεδήποτε εκδίδεται διάταγμα αποκάλυψης περιουσίας χορηγείται αναστολή για να μην απωλέσει η έφεση το αντικείμενο της. Με ειδοποιό διαφορά της εν λόγω υπόθεσης από την παρούσα ότι αφορούσε διάταγμα Norwich Pharmacal το οποίο εκδόθηκε δυνάμει των σχετικών αρχών της νομολογίας, ενώ η αποκάλυψη περιουσίας στο πλαίσιο διαδικασίας επίλυσης περιουσιακών διαφορών συζύγων είναι υποχρέωση εκ του Νόμου (άρθρο 14Α(1)). Κατά συνέπεια ο λόγος για τον οποίο είχε εγκριθεί στην **Penderhil** η αιτηθείσα αναστολή, δεν τυγχάνει εφαρμογής υπό τα περιστατικά της παρούσας.

Κατ' ακολουθία των πιο πάνω η τύχη της αίτησης είναι άρρηκτα συνυφασμένη με την απάντηση που θα δοθεί σε δύο ερωτήματα. Το πρώτο, κατά πόσο ο αιτητής με την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση του έχει καταδείξει πολύ καλό λόγο για έγκριση του αιτήματος

του και, περαιτέρω, κατά πόσο έχει καταδείξει ότι στην περίπτωση που δεν εγκριθεί το αίτημα του θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία. Η απάντηση κατά την άποψή μας και στα δύο τεθέντα ερωτήματα είναι αρνητική. Με δεδομένο ότι με το προσβαλλόμενο διάταγμα δεν διαφοροποιήθηκε το (αρχικώς) εκδοθέν διάταγμα ημερ. 5.2.16, αλλά απλώς διατάχθηκε η καταχώριση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης – η οποία φαίνεται να επιτρέπεται από το άρθρο 14Α(3) - προς «άρση της ανεπάρκειας» που παρουσίαζε η ένορκη δήλωση που ήδη είχε καταχωρίσει, έχουμε καταλήξει ότι απέτυχε να καταδείξει πολύ καλό λόγο για έγκριση του αιτήματος του. Σ' ό,τι δε αφορά το δεύτερο ερώτημα, είναι αρκετό να επισημανθεί ότι το εγειρόμενο ζήτημα δεν ανάγεται στις συνέπειες που επιφέρει η μη συμμόρφωση, αλλά αν ο αιτητής θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία ως αποτέλεσμα της συμμόρφωσης και με ό,τι ισχυρίζεται δεν έχει καταδείξει ότι θα υποστεί τέτοια ζημία. Σχετική επί του ζητήματος είναι και η **Ιωσηφάκης ν. Αριστοδήμου (1990) 1 Α.Α.Δ. 284** όπου τονίστηκε πως η αμφισβήτηση της ορθότητας πρωτόδικης απόφασης δεν παρέχει έρεισμα για παρακοή, εφόσον η απόφαση μπορεί να ανασταλεί μόνο μέσα στο πλαίσιο που παρέχουν οι διατάξεις της Δ.35 θ.18. Επιπροσθέτως τούτου δεν μπορεί να παραγνωριστεί ότι ικανοποίηση του αιτήματος θα θέσει την καθ' ης η αίτηση σε μειονεκτική θέση έναντι

του αιτητή (βλ. **Παπαϊωάννου και Κολαρίδου, Νομ. Ερώτημα 300 και 332**, ανωτέρω) αφού αυτή έχει ήδη αποκαλύψει και τα περιουσιακά της στοιχεία του εξωτερικού και, περαιτέρω, ικανοποίηση του αιτήματος θα επιφέρει αναστολή της συνέχισης μη συμπληρωθείσας διαδικασίας ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου που είναι εκτός του πλαισίου των διατάξεων της Δ.35 θ.18 (**Παπακοκκίνου**, ανωτέρω).

Για τους πιο πάνω λόγους η αίτηση απορρίπτεται με €1.000 συν ΦΠΑ έξοδα προς όφελος της καθ' ης η αίτηση και εναντίον του αιτητή.

Κ. ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.

Μ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Δ.

/κβπ